

Op weg naar Sint-Jacob van Compostela.

Enkele maanden geleden maakten we na de zondagse eucharistieviering in onze kerk in gesprek met "een nieuw gezicht". Nick was zijn naam, Nick Fraeyman. Een jongeman, ongeveer half in de dertig, woonachtig in de buurt van het oude justitiepaleis hier in Antwerpen. Hij was blijkbaar op zoek naar een geloofsgemeenschap waar hij zich thuis kan voelen, en zo kwam hij bij ons in Sint-Norbertus aangewaaid. Blijkbaar heeft hij wel iets in Sint-Norbertus gezien. Want enkele ontmoetingen na de zondagsviering in de weken daarop volgden.

Enkele weken later zegde hij dat hij een gedeelte te voet ging afleggen van de pelgrimstocht naar Compostella in Spanje. Meer bepaald zou hij van de Spaanse grens tot Santander en van Oviedo tot Compostella pelgrimeren. Hij was daarbij niet aan zijn proefstuk toe, want enkele jaren geleden had hij reeds een stuk van deze pelgrimstocht afgelegd. En hij doet dat in de 'camino-spirit'. Dat betekent : niet om commerciële redenen, niet uit sportieve concurrentie, wel heel solidair met andere pelgrims, op zondag elke keer naar de kerk ... Buen Camino, Nick!

Hij beloofde ons voor zijn vertrek om af en toe met zijn smartphone een reisverslagje door te sturen. Zulke pelgrimstocht is helemaal geen sinecure. Je maakt heel wat mee onderweg, al was het alleen maar de confrontatie met hitte, koude en regen, en onderweg kom je jezelf ook wel eens tegen. Maar je ontmoet ook veel andere pelgrims die dezelfde tocht ondernemen.

Nick is nu al enkele weken onderweg, en heeft ons reeds een en ander doorgestuurd. Wij zijn blij dat hij ons deelgenoot wil maken van zijn ervaringen. En we gaan zijn bevindingen ook in ons Parochieblad publiceren, telkens als hij ons een tekst doorstuurt.

Ziehier wat we reeds van hem ontvingen.

1. Aangekomen in het grensstation Hendaye kan ik al meteen mijn stapvoeten uittesten. Het zijn nog enkele kilometers naar Irún. Al een beetje omgelopen, maar toch goed aangekomen in de herberg. En het is meteen al een "donativo", een herberg gerund door vrijwilligers. Pelgrims kunnen er gratis of aan een kleine prijs overnachten.

Het is al laat als ik er arriveer. En ik kan al meteen beginnen aan de pelgrimsroutines: bed opmaken, wassen, eten en later ook kleren wassen. De volgende morgen schuif ik aan aan een heel kleine ontbijttafel. "Waar kom je vandaan?", is een vraag die vaak terugkomt onder de pelgrims. Iedereen wordt verwacht in San Sebastian. Wie dat wil krijgt een lijst mee van herbergen tot Bilbao.

2. De eerste dag is gelijk gevuld met stevige kuitenbijters. We zijn ten slotte nog in de Pyreneeën. Het is even zoeken naar de Golf van Biskaje die ik aan de rechterkant verwachtte te zien. Uiteindelijk zie ik hem dan toch. In

Pasajes de San Juan, een klein stadje aan een rivier, is er een kleine veerboot waar de Paseo (de tocht) ... begint. Voor mij een kleine verrassing van de dag. Dan grijp ik mijn kans om mijn 'hittegolfvoeten' af te koelen aan een ponton. *Zááàlig*. Niet te lang. Nog zo'n 4 kilometers, zeggen de lokale mensen. Het blijken wel heel lange kilometers te zijn. Achter de bosjes hoor ik later ook de branding van het eerste strand van San Sebastian. Na de wandeldijken van de 3 stranden, bereiken we een hoog en gerenoveerd paradijs van stapelbedden. We zijn er allemaal zo blij met een eenvoudig bed, hoe hoog of laag we er ook door zitten.

3. De tweede dag ga ik wat later vertrekken. *Tranquilo*. Rustig aan. Op weg naar een ontbijt in een kleine bar werd ik door een señora naar de gelepijlen-route gewezen. Al meteen '*arriba*', *vooruit de hoogte in*. Vandaag gaan we door vele velden met poortjes en stapstenen. Enkele bronnetjes met drinkbaar water onderweg maken dat ik zelf geen water moet meesleuren op mijn rug. Na enkele uren zien we terug verkeer in het dal beneden. Een bordje naast een Unesco-geklasseerd kapelletje belooft een nabije herberg. Na een tweede lange dag en een enthousiaste *hola* kunnen uitrusten in een grote tuin: het doet deugd. De gastvrouwen wijzen de pelgrims op de gebruiken van het huis en alle basisvoorzieningen. Voor wie dat wil, wordt er voorzien in een diner. Men kan ook zelf het keukentje gebruiken.

4. Naar het stadje Deba is er meer kans op regen. Men heeft deze keer een herberg geïnstalleerd boven het station. Maar de siësta laat iedereen wachten. Gelukkig blijft het ondertussen droog. Bijna aan het eind van die pauze ontmoet ik een vader en zoon uit Vlaanderen. De eerste is betrokken in de werking van het Vlaams Genootschap van Compostela. We delen bij het diner wat ons in de Camino brengt en hierna klimmen we in onze stapelbedden. De jongsten klimmen het hoogst. De volgende dag lijkt iedereen naar de herberg van de paters in Markina te gaan. Ik ook, er zijn niet veel andere opties. Daar zie ik de Vlamingen weer. Ze waren er vlugger dan ik. En ook de Duitsers met wie ik het grootste deel van de dag bergen gedeeld heb. Het klooster voorziet in een ontbijt, maar heeft geen trekkerskeuken, dus we zien mekaar allemaal 's avonds bij de geroutineerde kokkin vlak achter de herberg.

(Wordt vervolgd)